

KOLLAPSEN I SIGTUNA

En kappsegling lagd på Mälaren är alltid ett äventyr för en Uppsalabo. Speciellt dit- och hemfärden brukar vara det man kommer ihåg, i regel mer än själva tävlingen. En uppsalabo trailar självklart inte till tävlingar i närområdet, Mälaren. Vi, besättningarna på 174:an och 180, hade fått låna en Albin 25:a som släpade våra samt ytterligare två andra båtar som blivit kvar sedan Ekolnsregattan. Aldrig har en Albin 25:a gått så långsamt, och aldrig har sträckan Uppsala-Sigtuna varit så lång, kall och ensam. Men i mörkret strax efter Eriksundsbron hördes en annan rytm än Albins jämna varv. Marknadsdagarnas liveband pumpade ut schlagerhits ut över en spegelblank Sigtunafjärd.

Mötet med de andra Neptunkryssarna var roligare. Vi baxade in våra båtar där de fick plats längst inne i hamnbassängen. Hela 23 båtar hade samlats för att göra upp om Neptunkryssarpokalen. Flera

träholkar hade kommit bl.a. helt nyrenoverade 170, strålände 111:an, fagra mahognyskutan 212, segerrika 174:an, hybriden 205, hopkoket 180 och så hemmahoppet Tonita med Kjell vid rodet. Kjell hade satt fart på medlemmarna i SiBK som mobiliserat upp en hel stab av proffsiga arrangörer, tävlingsledare, sekreterare och banläggare.

Klockan 10 på lördagen gick starten för första seglingen. Jerry & son lyckades i en Mälar-instabil bris runda först vilket gjorde att de kunde rycka och ohotat ta hem första seglingen. Själva gick 180 nöjd i mål på en andraplats med Rödluvan 257 jagandes strax efter. Väl inne i land fick jag veta att vi hade varit lite för heta i starten, så vår fina 2:a plats blev utbytt mot en inte alltför rolig OCS. Det visste inte vi inför nästa start så med ökat självförtroende gick vi ut och spikade nästa segling. När vi efter mål-gången tittade bakåt låg där återigen 257 med sin hotfullt varnande röda färg. Som trea piskade Nisse sig in strax före Roffe.

Strax efter start. Foto: Carl-Otto Persson

